

Hartverwarmende haat

Een circusdirecteur breekt zijn tanden op een stukje muziek, maar De Onderneming maakt er toch een snoezige voorstelling van.

Macht der Gewoonte

De Onderneming, tot 29 augustus op locatie in de Kempenstraat, Antwerpen. Daarna kort op tournee. Info: ☎ 03 827 91 81 en via www.deonderneming.be

Oefening baart kunst, veel oefening baart perfectie en te veel oefening baart zorgen: al 22 jaar lang probeert een tirannieke circusdirecteur elke avond Schuberts *Forellenkwintet* foutloos te spelen. Hij wil even aan de dagelijkse ellende ontsnappen, maar er komt altijd iets tussen. Het zelfverklaarde muzikale genie Carribaldi kan het stuk immers niet alleen spelen — het is tenslotte een kwintet — dus dwingt hij vier andere circusbewoners om de instrumenten onder de knie te krijgen. Maar de dompteur is dronken, de jongleur ramelt het andante af, de clown verliest voortdurend zijn muts en zijn kleindochter, het koorddanseresje, doet niets anders dan gechelen of neuspeuteren: de repetitie van het *Forellenkwintet* eindigt dus steevast in een kakofonie. En Carribaldi, die haat het stuk eigenlijk, maar ach, 'muziek moet nu eenmaal ge-

speeld worden, het leven moet geleefd worden.'

Thomas Bernhards eenzame personages proberen hun absurde dromen te volgen en falen uiteraard met glans. En als de artiesten zelf niet falen, staat de onmens van een circusdirecteur (Kris van Trier) wel klaar om ze daar een handje bij te helpen: de lucratieve aanbieder van de jongleur (Waas Gramser) bij een ander circus wordt vakkundig geridiculiseerd, de dompteur (Frank Dierens) verliest bijna een hand in zijn act maar moet niettemin elke avond opnieuw de ring in, de komiek (Yves Degryse) is nooit grappig genoeg en het koorddanseresje (Kyoko Scholiers) moet op de meest onverwachte momenten haar buiging oefenen. Het circusleven is beslist geen lachertje.

De Onderneming brengt met veel zwier een nostalgische bewerking van deze tragikomedie

'MACHT DER GEWOONTE'. Het circusleven is geen lachertje.

uit 1974. Ruim twee uur lang ben je getuige van het harde leven achter de schermen. De tragiek wordt nooit echt wrang, het geheel blijft erg luchtig en grappig (met enkele hilarische uitschie-

ters, zoals de ezelact). Het gezelschap bewijst met deze openluchtproductie andermaal dat een minimum aan middelen een groot effect kan sorteren. Hartverwarmend theater.